

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122387495
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6122387495.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., právne zastúpenej Advokátska kancelária Prachová & Partners, s.r.o., so sídlom Pribinova 20,811 09 Bratislava, IČO: 50 491 300, o zaplatenie 443,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16Csp/145/2022-80 zo dňa 26.01.2023 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Priznáva žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozhodol tak, že cit.: „I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.“

2. Súd svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. §§ 52 ods. 1, až 4; 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka, §§ 7 ods. 1, 2; 9 ods. 1, 2; 11 ods. 1, 2; 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách.

3. Súd sa v prvom rade sa zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu. Konštatoval, že posudzovaný právny vzťah strán je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, keďže E. F. G., H. bola od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaný v postavení spotrebiteľa. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi E. F. G., H. a žalovanou bola dňa 12.4.2017 uzatvorená Zmluva o úvere č. XX/XXXX/XXXXXXXXXX (ďalej aj ako „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“), na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1.300 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 60 pravidelných mesačných splátkach vo výške 27,08 eura. RPMN bola vo výške 9,54 %, ročná úroková sadzba 7,50 % a priemerná hodnota RPMN 17,31 %. Celkové náklady spotrebiteľa, ktoré mala žalovaná zaplatiť predstavovala sumu 1.624,80 eura. Konečná splatnosť bola 12.4.2022. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.8.2021 bola pohľadávka voči žalovanej postúpená na žalobcu.

4. V civilnom procese platí tzv. prejednacia zásada. Vo všeobecnosti podľa tejto zásady je záležitosťou procesných strán, aké predložia skutkové podklady, vrátane dôkazov. Tvrdiť skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci a navrhovať dôkazy tieto skutočnosti podporujúce je tak výlučne vecou strán a každá zo strán nesie procesnú zodpovednosť za to, že svojimi tvrdeniami vnesie do procesu ten skutkový materiál, ktorý bude v súlade s jej procesnými záujmami. Súd je oprávnený založiť rozhodnutie na skutočnostiach predložených procesnými stranami, a to, čo strany nepredložia, nemôže brať za základ pre svoje rozhodovanie. Stranám teda hrozí pri nesplnení dôkaznej povinnosti a pri neunesení dôkazného bremena, nepriaznivé rozhodnutie vo veci samej. Dôkazné bremeno je teda inštitútom procesného práva, ktoré stíha toho účastníka, v ktorého záujme je aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a stranou tvrdená bola v konaní skutočne preukázaná. Pravým zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu vydať rozhodnutie i v tých prípadoch, keď určitá skutočnosť pre spor rozhodná dokázaná nebola, teda keď si súd nemôže urobiť záver o tom, že určitá skutočnosť je alebo nie je pravdivá.

5. V zmysle ustanovenia 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. pre postúpenie pohľadávky musia byť splnené 2 podmienky, a to postúpenie pohľadávky na oprávnenú osobu a ukončenie úverového vzťahu.

6. Žalobca si uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že jeho právny predchodca bonitu žalovanej náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.. Keďže sa jedná o spor s ochranou slabšej strany (žalovanej), bol žalobca súdom vyzvaný na predloženie dôkazov o skúmaní bonity žalovanej.

7. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom, tak aj z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať.

8. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti od frekvencie splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

9. Podľa predloženého vyjadrenia mala žalovaná deklarovať príjem vo výške 1.130,- eur, ktorý mal byť overený dopytom do úverového registra. Pokiaľ ide o výdavky, žalobca uviedol, že náklady na domácnosť predstavovali sumu 198,09 eur, čo predstavuje sumu životného minima, podľa súdu nepostačuje ak žalobca (právny predchodca) pri výdavkoch vychádzal iba zo sumy životného minima v spojení s úverovým zaťažením. Rovnako nezohľadnil náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, len ešte zobral do úvahy sumu splátky 27,08 eur.

10. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca súdu nepreukázal, aby právny predchodca skúmal príjmy a hlavne výdavky žalovanej. Z predložených listinných dôkazov takéto zisťovanie nevyplýva. Je povinnosťou subjektu, ktorý poskytuje finančné plnenie vo forme úverov, tieto okolnosti objektívne zistiť. Za týchto okolností právny predchodca žalobcu zjavne nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ale naopak, tieto svoje povinnosti porušil, čím sú naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 zákona prvá veta, t. j., že nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

11. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už (1) splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej

výzvy potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

12. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách oprávňuje banku postúpiť na iný subjekt len peňažný záväzok, s ktorým je dlžník v omeškaní (z dôvodovej správy uvedenému zákonu týkajúcej sa predmetného ustanovenia je zrejmé, že toto ustanovenie upravuje možnosť využitia inštitútu postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplácaného dlhu) a nemôže postúpiť pohľadávku, ktorá ešte nebola splatná. Z uvedeného teda vyplýva, že pôvodný žalobca nemohol postúpiť žalobcovi tzv. „živý úver“.

13. Súd prvej inštancie mal teda za to, že neboli v konaní splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky. Podľa zmluvy bola konečná splatnosť úveru dňa 12.4.2022. K vyhláseniu predčasnej splatnosti kvôli nedostatočnému skúmaniu bonity nedošlo, a teda E. F. G., H. nemohla postúpiť žalobcovi dňa 23.8.2021 tzv. „živý úver“. Pokiaľ teda spoločnosť E. F. G., H. postúpila svoju pohľadávku na žalobcu, konala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale aj s § 17 ods. 1 ZoSÚ, a preto je zmluva o postúpení pohľadávky neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ (pre rozpor tohto právneho úkonu so zákonom - ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 ZoSÚ). Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu zamietol.

14. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa 255 ods. 1 CSP. Konštatoval, že žalobca nebol v konaní úspešný, preto nemá právo na náhradu trov konania a žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, preto jej ich súd ani nepriznal.

15. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, resp. rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Žalobca v odvolaní namietal, že súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, hoci na to neboli splnené procesné podmienky. Tým, či sú splnené podmienky a či ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia, aby bolo rozhodnuté bez nariadenia pojednávania, sa súd vo svojom odôvodnení vôbec nezaoberal. Takisto sa nevyjadril k spornosti skutkových tvrdení strán. Jediné, čo považuje žalobca za splnené, je hodnota sporu, ktorá nepochybne neprevyšuje 1.000,- eur. Žalobca (ani žalovaný) nikdy na žiadne pojednávanie predvolávaný nebol, čím súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ak by súd pojednávanie nariadil, tak by sa spor vyvíjal inak. Súd tiež nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov. Odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Keďže súd nepostupoval podľa § 171 ods. 1 a § 181 ods. 2 CSP, tak žalobcovi ani len nevznikla možnosť pred súdom tvrdiť ďalšie skutkové tvrdenia a doplniť dokazovanie, keďže až z rozhodnutia súdu sa žalobca dozvedel, že súd vníma viaceré skutkové tvrdenia žalobcu za sporné.

17. Podľa žalobcu súd tiež nesprávne právne posúdil, čo sa týka skúmania bonity. Žalovaný skutočnosťou ohľadom žalobcom uplatňovaného nároku, jeho existencie, ako aj posúdenia schopnosti splácať úver, zosplatenie a postúpenie nijakým spôsobom nerozporoval, ako ani ďalšie skutočnosti. V rámci kontraktačného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. Pri posúdení bonity žalovaného boli do úvahy vzaté všetky dostupné informácie, vrátane údajov zo spoločného bankového/úverového registra. Výsledkom daného posúdenia schopnosti žalobcu splácať úver bol jednoznačný záver o jeho platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať daný úver. Žalobca už vo svojom vyjadrení zo dňa 08.12.2023 poukazoval na skutočnosť, že postupca s odbornou starostlivosťou skúmal schopnosť žalovaného splácať úver. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa, nakoľko žalovaný v žiadosti deklaroval jedného člena domácnosti, rodinný stav rozvedený a žiadne vyživované dieťa. Životné minimum na členov domácnosti brané do úvahy pri výpočte limitu ku dňu poskytnutia úveru bolo teda 198,09 eur. Z uvedeného je zrejmé, že právny predchodca žalobcu pri poskytnutí úveru posudzoval výšku príjmu žiadateľa ako aj aktuálnu úverovú zaťaženosť. V konaní bolo riadne preukázané, že pôvodný veriteľ pred uzavretím Zmluvy posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať úver, a to aj s ohľadom na rozsah právnej úpravy posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v čase uzatvárania Zmluvy. Ak veriteľ posudzoval bonitu (aspoň) jedným zo spôsobov uvedených v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ (tak ako v

prejednávacom prípade), potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností (resp. nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou) podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, nakoľko zákonodarca v právnej norme uviedol slovo „alebo“. Ide o výrokovú spojku (disjunkciu), ktorá v právnej logike predstavuje vylučovací vzťah dvoch hypotéz.

18. Skúmanie bonity žalovaného vykonal predchodca žalobcu aspoň jedným zo spôsobov podľa ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ (čo bolo v konaní preukázané). Ak by to tak neurobil, išiel by tým predseda „sám proti sebe“, nakoľko by sa vystavil riziku platobnej neschopnosti žiadateľa o úver. Žalobca preto považuje za preukázané, že neboli splnené podmienky hrubého porušenia povinnosti, nakoľko si právny predchodca žalobcu preukázateľne a nesporne svoju povinnosť preveriť bonitu dlžníka dostatočne splnil, a to preverením v príslušných registroch.

19. Postupca postupoval v prísnom súlade s uvedeným ustanovením a od žalovaného si na tento účel podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ vyžiadal presné údaje potrebné na posúdenie schopnosti splácať spotrebiteľský úver, pričom údaje poskytnuté žalovaným overoval - deklarovaný príjem dopytom do sociálnej poisťovne a aktuálnu úveru zaťaženosť dopytom do úverového registra (čo v konaní nebolo sporné). Žalovaná uviedla, že výška jej mesačného príjmu predstavuje sumu vo výške 1.300,- eur, z ktorej sumy po zohľadnení aktuálneho úverového zaťaženia žalovaného (ktoré bolo zistené dopytom do úverového registra) nepochybne vyplývala schopnosť žalovaného poskytnutý úver splácať. Postupca postupoval v súlade s odbornou starostlivosťou, a teda platne vyhlásil mimoriadnu splatnosť v súlade so zákonom, preto je aj zmluva o postúpení platným právnym úkonom. Nemožno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky pre rozpor so zákonom a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie.

20. Pokiaľ sa žalovaná k žalobcom tvrdenej skutočnosti vôbec nevyjadрила, je potrebné považovať skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom riadneho doručenia všetkých žalobcom predložených písomností za nesporné. Súd zvýhodnil žalovanú, keď jej poskytol ochranu spočívajúcu až v popieraní skutkových tvrdení žalobcu, čím prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, že aktívne, namiesto strany sporu, rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania vyčíslených vo výške 69,37 eur, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za podané odvolanie vo výške 16,50 eur a z trov právneho zastúpenia odvolacieho konania vo výške 52,87 eur s DPH. Trovy právneho zastúpenia odvolacieho konania pozostávajú z jedného úkonu právnej služby vo výške 37,85 eur s DPH a režijného paušálu k úkonu právnej služby vo výške 15,02 eur s DPH za rok 2023 (podanie odvolania).

22. K odvolaniu žalobcu sa vyjadрила prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaná. Vo vyjadrení uviedla, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu, rozhodnutie považuje za správne, riadne odôvodnené a zákonné. Žalovaná sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že vo veci neboli splnené zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky. V zmysle zmluvy o úvere č. XX/XXXX/XXXXXXXXXX bola konečná splatnosť úveru dňa 12.04.2022. K vyhláseniu predčasnej splatnosti kvôli nedostatočnému skúmaniu bonity nedošlo a teda E. F. G., H. nemohla postúpiť žalobcovi dňa 23.08.2021 tzv. „živý úver“. Pokiaľ teda spoločnosť E. F. G., H. postúpila svoju pohľadávku na žalobcu, konala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v spojení s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. pre postúpenie pohľadávky, a preto je zmluva o postúpení pohľadávky neplatný právny úkon v zmysle § 38 OZ. Vzhľadom na uvedené súd skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

23. Právo v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť

informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

24. Pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch je potrebné splniť určité podmienky, ako napr. uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., t.j. postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje je povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupník, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

25. Z uvedeného teda nepochybne vyplýva, že v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je E. F. G., H. oprávnená postúpiť na iný subjekt len peňažný záväzok, s ktorým je dlžník v omeškaní, ale nemôže postúpiť pohľadávku, ktorá ešte nebola splatná.

26. Rozhodnutie, ktoré je napadnuté odvolaním žalobcu, žalovaná považuje za rozhodnutie plne súladné so zákonom a preto žiadala, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a priznal žalovanej náhradu trov konania.

27. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že súd prvej inštancie zvýhodnil žalovanú, keď jej poskytol ochranu spočívajúcu až v popieraní skutkových tvrdení žalobcu, čím podľa názoru žalobcu prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu tým, že aktívne, namiesto strany sporu, rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca trval na podanom odvolaní a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že vo veci neboli splnené zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky. V zmysle zmluvy o úvere č. XX/XXXX/XXXXXXXXXX bola konečná splatnosť úveru dňa 12.04.2022. K vyhláseniu predčasnej splatnosti kvôli nedostatočnému skúmania bonity nedošlo a teda E. F. G., H. nemohla postúpiť žalobcovi dňa 23.08.2021 tzv. „živý úver“. Pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch je potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., t.j. postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje je povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupník, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Pokiaľ teda spoločnosť E. F. G., H. postúpila svoju pohľadávku na žalobcu, konala v rozpore s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v spojení s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., a preto je zmluva o postúpení pohľadávky neplatný právny úkon v zmysle § 38 OZ. Preskúmanie vecnej legitímácie aktívnej či pasívnej je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma bez návrhu a tiež aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. K uvedeným skutočnostiam sa už podrobne vyjadrila vo svojom vyjadrení zo dňa 14.03.2023. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalovaná má za to, že nemohlo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces, tak ako to tvrdí žalobca. Rozhodnutie, ktoré je napadnuté odvolaním žalobcu, žalovaná považovala za rozhodnutie plne súladné so zákonom a preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a priznal žalovanej náhradu trov konania.

29. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli odvolacieho súdu a na jeho webovej stránke dňa 19.04.2024 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

30. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanými nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 78/05).

31. Najskôr sa odvolací súd vyporiadal s odvolacou námietkou žalobcu, že v dôsledku nenariadenia pojednávania vo veci, súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Podľa ust. § 177 ods. 1, 2 CSP súd nariadi na pojednanie veci samej pojednanie. Pojednanie nie je potrebné nariaďovať a) ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000,- eur, b) strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia, c) to ustanovuje tento zákon.

33. Podľa ust. § 297 CSP súd na pojednanie sporu nariadi pojednanie. Pojednanie nie je potrebné nariaďovať, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- eur.

34. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie na pojednanie veci nenariadil pojednanie, ale došlo k verejnemu vyhláseniu predmetného rozsudku dňa 26.01.2023, ktoré bolo vopred oznámené vyvesením na úradnej tabuli a webovej stránke súdu prvej inštancie dňa 10.01.2023.

35. Ustanovenie § 297 CSP zakotvuje výnimku zo zásady ústnosti v spotrebiteľských sporoch a upravuje procesné situácie, v ktorých nie je potrebné nariadiť pojednanie. Formulácia ust. § 297 písm. b) CSP korešponduje s § 177 ods. 2 písm. a) CSP, pričom ich spoločnými znakmi sú jednoduché právne posúdenie veci, nespornosť skutkových tvrdení strán a bagateľný cenový limit s rozdielnou výškou. Cieľom prvých dvoch znakov je, aby pojednanie nebolo potrebné nariaďovať v zásade v takých sporoch, kde nie je potrebné dokazovanie a nie je nevyhnutné ústne pred súdom pojednávať argumenty strán, týkajúce sa právneho posúdenia veci.

36. Posúdiac predmetnú vec podľa vyššie citovaných procesných ustanovení odvolací súd zhodne s prvoinštančným dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky, aby v predmetnom spotrebiteľskom spore nebolo nevyhnutné na pojednanie sporu nariadiť pojednanie. Keďže žalovaný nevyužil možnosť vo veci sa vyjadriť, v dôsledku čoho skutkové tvrdenia žalobcu obsiahnuté v žalobe nerozporoval, je potrebné uzavrieť, že skutkové tvrdenia strán neboli sporné. Zároveň bola splnená i ďalšia podmienka, že išlo o otázky jednoduchého právneho posúdenia veci, keďže išlo len o plnenie z bežnej spotrebiteľskej zmluvy, včítane posúdenia, či postúpenie bankovej pohľadávky je alebo nie je v súlade so zákonom, pričom nejde o posúdenie ojedinelé, ale hromadne sa opakujúce za obdobných zmluvných podmienok. To, že hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje zákonný limit 1.000,- eur, keďže istina v danom prípade predstavuje sumu 443,68 eur, je úplne nesporné.

37. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky, aby súd prvej inštancie postupoval podľa procesného ust. § 297 písm. b) CSP a vo veci nenariadil pojednanie, pričom realizoval verejnú vyhlásenie rozsudku. Takýto postup súdu nemožno hodnotiť ako nesprávny, nedošlo ním k odňatiu procesných práv stranám, ani k porušeniu práva na spravodlivý proces. Táto odvolacia námietka žalobcu preto neobstojí.

38. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, týkajúcim sa posudzovania bonity žalovanej, odvolací súd konštatuje:

39. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie pri posudzovaní splnenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ žalobcom zodpovedal všetky otázky, ktoré považoval pre rozhodnutie za podstatné, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových a právnych zisteniach súdu prvej inštancie nič

nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkazuje.

40. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ nepostupoval dôsledne podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

41. Bonita vyjadruje hodnotu a dôveryhodnosť ekonomického subjektu (napr. firmy, jednotlivca, ale i obce alebo štátu) na finančnom trhu. Súvisí s hospodárením daného subjektu a vyjadruje tak jeho solventnosť, kredibilitu, schopnosť zhodnotiť vkladný kapitál resp. naplniť svoje záväzky. V širšom pohľade súvisí i s dobrou povestou. Napriek tomu, že často býva stotožňovaná s ratingom, ktorý predstavuje schopnosť splácať svoje dlhy, má bonita širší rozsah a rating je len jednou z jej zložiek.

42. Bonita subjektu je najčastejšie posudzovaná bankami pred poskytnutím úveru, alebo inými subjektmi pred majetkovým vstupom do firmy, investovaním, alebo nadviazaním obchodného partnerstva. Všeobecne má hodnotenie bonity významný vplyv vo veriteľsko-dlžníckych vzťahoch. Ak banka vyhodnotí klienta ako úveruschopného, vyjadruje tak svoju dôveru v jeho schopnosť plniť svoje záväzky. Čím je bonita firmy lepšia, tým vyzerá pre prípadných veriteľov menej rizikovo, a tým lacnejšie zdroje financovania môže byť schopná získať. Hodnotenie bonity určitého bankového klienta je výsledkom úverovej analýzy, ktorá je súčasťou úverového procesu. Po fáze žiadosti o úver nasleduje fáza skúšky úverovej spôsobilosti žiadateľa (analýza úverovej schopnosti), v rámci ktorej sa analyzujú tri hlavné oblasti: právne pomery žiadateľa, osobná dôveryhodnosť žiadateľa a jeho hospodárska a finančná situácia. U individuálnych žiadateľoch banka posudzuje osobné údaje ako vek, pohlavie, vzdelanie, profesiu, rodinný stav a tiež trvalé príjmy a pravidelné výdaje žiadateľa, či celej domácnosti. Banka skúma tiež žiadateľovu úverovú históriu a platobnú morálku. Jedným zo zdrojov (nie jediným) týchto informácií je Spoločný register bankových informácií (SRBI), ktorý zhromažďuje informácie o úveroch a dlžníkoch z podnikateľskej sféry od všetkých slovenských bánk a pobočiek zahraničných bánk pôsobiacich na Slovensku.

43. Odvolací súd dáva do pozornosti, že vo veci C-303/20 Súdny dvor (šiesta komora) rozhodol takto: „Článok 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že preskúmanie účinnej, primeranej a odrádzajúcej povahy sankcií ustanovených v tomto článku za porušenie najmä povinnosti posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa uloženej v článku 8 tejto smernice sa musí vykonať tak, že sa v súlade s článkom 288 tretím odsekom ZFEÚ zohľadní nielen ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré bolo prijaté osobitne na účely prebratia uvedenej smernice, ale takisto všetky iné ustanovenia tohto práva, pričom sa musia vykladať v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a ciele tejto smernice tak, aby uvedené sankcie splnili požiadavky stanovené v článku 23 tejto smernice.“

44. Vo veci C-679/18 Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto: „Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.“

45. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné

opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

46. Odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka. Nepochybne kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú napr. štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime podľa zákona č. 110/2006, a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 2178/2018).

47. Zákon o spotrebiteľských úveroch kladie veriteľovi povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou, ide teda o povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Veriteľ musí pritom posudzovať celkovú sociálno-ekonomickú situáciu spotrebiteľa, teda nielen jeho príjmy, ale aj výdavky. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti od frekvencie splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/ domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi posúdiť schopnosti spotrebiteľa splácať úver nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.

48. Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie únijské právo a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že bonitu žalovaného právny predchodca žalobcu náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ .

49. Žalobca v konaní tvrdil, že jeho právny predchodca disponoval informáciou o výške čistého príjmu žiadateľa 1.130,- eur. Tento mal byť overený dopytom od Sociálnej poisťovne. Zisťovanie príjmu žalovaného zo Sociálnej poisťovne vo výške 339,- eur, úverové zaťaženie celkom vo výške 609,- eur mesačne, čo spolu so splátkou 27,08 eur a sumou životného minima 198,09 eur tvorí sumu 834,17 eur, čo je menej, ako deklarovaný príjem. Príjem z iného zdroja žalobca nepreukázal.

50. Žalovaná mala teda deklarovať príjem 1.130,- eur. Podľa žalobcu náklady na domácnosť predstavovali sumu 198,09 eur, čo predstavuje sumu životného minima.

51. Z Úverovej správy Dáta dopytu, ktorú listinu súdu predložil žalobca, nie je zrejmé, z ktorého príjmu žalovanej vychádzal predchodca žalobcu pri posudzovaní bonity dlžníka, keď z tejto listiny vlastne nevyplýva, aký bol základ čo do príjmu žalovanej, keďže vymeriavací základ (body 6., 7., 8.) je vždy

určený ako minimum - „aspoň 339“-,- resp. priemerný vymeriavací základ za posledných 6 mesiacov „aspoň 1.458“-,-.

52. Z vyššie uvedeného vyplýva, že právny predchodca žalobcu nemal riadne preukázaný príjem žalovanej, ktorý mal byť ňou deklarovaný v žiadosti o poskytnutie úveru.

53. V zhode so súdom prvej inštancie a s vyššie uvedeným odvolací súd konštatuje, že žalobca pri výdavkoch vychádzal len zo sumy životného minima v spojení s úverovým zaťažením a nezohľadnil náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, prípadne iné výdavky (lieky, telekomunikáciu), len vzal do úvahy aj sumu splátky 27,08 eur.

54. Z uvedeného nepochybne neplynie záver ani usmernenie pre dodávateľov na úverovom trhu, že výdavky, resp. výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa sa bez ďalšieho majú rovnať sume životného minima. (porovnaj rozsudok Okresného súdu Prešov sp zn. 18Ccsp/5/2023 zo dňa 26.04.2023).

55. Za týchto okolností žalobca nekonal aj podľa názoru odvolacieho súdu s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, 2 ZoSÚ a tieto svoje povinnosti hrubo porušil, keď nemal riadne preukázaný príjem žalovanej, čím podľa názoru odvolacieho súdu boli naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ.

56. Skúmanie bonity zo strany právneho predchodcu žalobcu bez overenia výšky čistého mesačného príjmu, keď tento nebol riadne overený a potvrdenie o príjme žalovanou predložené tiež nebolo pri výške výdavkov žalovanej, ktoré prekračujú sumu 339,- eur, nie je postačujúce pre splnenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Nemožno teda konštatovať, že zo strany právneho predchodcu žalobcu sa jednalo o konanie s odbornou starostlivosťou. V tejto súvislosti pri výpočte odkazuje odvolací súd na bod 49. svojho odôvodnenia (celkové výdavky 834,17 eur a príjem žalovanej 339,- eur).

57. Preto odvolací súd znova konštatuje, že v konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. 7 ods. 1 ZoSÚ nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom veriteľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta (žalovanej). Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa. Za daného stavu aj odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvej inštancie o nemožnosti veriteľa vyžadovať od spotrebiteľa jednorázové splnenie spotrebiteľského úveru, čo v danom prípade má za následok, že neboli naplnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky.

58. Pôvodný žalobca nemohol žalobcovi postúpiť tzv. „živý úver“. Zmluva o postúpení pohľadávky je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu zamietol.

59. K neuvedeniu predbežného právneho posúdenia, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/17/2017, v zmysle ktorého ku zhojeniu uvedeného nedostatku dochádza samotným rozhodnutím súdu prvej inštancie, v dôvodoch ktorého v zmysle § 220 ods. 2 CSP, je súd povinný o.i. uviesť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci aj využil.

60. Judikatúra súdov, vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj inými odvolacími námietkami.

61. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil pretože správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

62. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

63. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).